

Predikan i Kindaholms församling 2017 av Tobias Bäckström

2 sönd. i fastan

”Den kämpande tron”

Jes 61:1-3

Hebr 11:23-27

Mark 14:3-9

Ps: 254:1-3, 670, 445, 251, 254:4-6

Den här söndagen handlar om tro, den kämpande tron. Och tro och kamp ligger nära varandra, det är många som fått kämpa med och för sin tro. Men idag tänker jag tala om vad tron kan ge oss och göra med oss. Vilka extra dimensioner har en troende människa i sitt liv som en icke-troende inte har?

I episteltexten lyfter Hebreerbrevets författare fram Mose som exempel på en människa med tro, som förebild för oss andra. Hela kap 11 är en fantastisk uppräkningslista av trons hjältar i Gamla testamentet, denna sky av vittnen som omger oss. Från Abel och Noa till Abraham, Isak och Jakob. Och Mose.

Och vi får fortsätta att räkna med människor som gått före oss under det Nya förbundets tid. Någon har sagt att kyrkans uppgift är att fostra helgon, det vill säga troende människor som tjänar som förebild och exempel för oss. Som vi kan läsa om och leva efter. De har kommit och tagit plats bredvid gamla förbundets troshjältar, skyn av vittnen blir hela tiden fler. Men idag är det Mose som lyfts upp som exempel. Vad kan då han lära oss om tro?

Ja, det första är att tro ger *mod*. Två gånger talas det om att inte låta sig skrämmas. Först är det Moses föräldrar som inte lät sig skrämmas när de trotsade kungens påbud och lät den nyfödde Mose leva. Faraos hade ju befallt att alla hebreiska gossebarn skulle kastas i Nilen, men Moses föräldrar tillämpade alltså civil olydnad och gömde undan honom istället. Och om Mose själv står det att han inte fruktade kungens vrede.

Ja, antingen fruktar vi Gud, eller så fruktar vi människor. Att frukta Gud betyder inte att man är rädd för honom som om han vore en vredsgad faraos. Men det är att låta honom komma på första plats i våra liv. Får han det faller allt annat på plats. Då behöver vi inte vara rädda för andra människor, en troende människa låter sig inte skrämmas när man litar på Gud. Då vågar man också genomföra civil olydnad om det skulle krävas.

Det andra vi kan lära oss är att tro ger *kraft*. Jag tänker på att Mose i tro försakade lyxen i faraos palats. Han blev ju faktiskt uppfostrad som en egyptisk prins i faraos hov. Hans släktingar, Israels folk var ju slavar, och man kan ju tänka sig att han hade velat distansera sig från dem. Men i vuxen ålder valde han bort lyxen och valde hellre att fara illa med sitt eget folk. Det var tron som gav honom motivationen till detta.

Vi behöver många gånger kraft för att orka leva. Vad det är vi behöver kraft till kan naturligtvis variera, om det handlar om att bryta med en destruktiv livsstil eller orka att räcka till för andra. Det är kanske inte så att tron ger någon inre andlig styrka som dopar mig med energi, men jag tänker att tron kan ge motivation. Tron hjälper mig att se att det viktigaste i

livet inte är materiell välfärd eller eget välbefinnande och det ger mig kraft att avstå från detta och hålla ut när jag orken inte räcker till.

Det tredje Mose visar är att tro ger oss *hopp*. Han såg ju fram mot lönen som väntade. Hoppet handlar om framtiden, om det som väntar. Vi hoppas ju inte på det som redan är. Tron på Guds löften gav Mose hopp om en bättre framtid även om han i den stunden for illa.

Men det viktigaste Moses tro gav honom kommer sist. I tro kunde han liksom *se den Osynlig* står det. Vem kunde han se? Ja, det syftar på Ordet, Sonen, den andra personen i Gudomen. Han som blev människa i Jesus Kristus. Han fanns naturligtvis innan han föddes i Betlehem, genom tron kunde Mose liksom se honom, se den Osynlig.

Mose levde ca 1300 år före Jesus födelse. Vi lever ca 2000 år *efter* hans födelse. På sätt och vis är vi i samma situation som han. Jesus är osynlig för oss också, efter hans himmelfärd finns han inte på jorden så att vi kan se honom.

I psalmen som vi ska sjunga snart så skriver Carl-Olof Rosenius om en osynlig vän som följer oss: "Var jag går i skogar, berg och dalar, följer mig en vän jag hör hans röst. Han osynlig är, men till mig talar." Jag gissar att Rosenius tänkte på just den här versen i Hebreerbrevet när han diktade psalmen, om den Osynlige som vi ändå liksom kan se genom tron.

Med trons ögon ser vi det som vi normalt inte kan se. Tron på Gud kan öppna upp oss för dolda dimensioner. Det finns en verklighet bortom det vi kan se, en andlig verklighet bortom det materiella. Det är inte bara det som syns som finns.

Hebreerbrevets elfte kapitel börjar med en definition av tro: "Tron är grunden för det vi hoppas på; den ger oss visshet om det vi inte kan se." Ja, tron ger oss visshet om det vi inte kan se. Vi kan inte se Gud, men vi kan se tecknen från honom i skapelsen, i bibeln. Vi har en sky av vittnen som gått före oss och som nu sitter på åskådarpåls medan det är vår tur att delta i matchen. De kan vittna för oss, vi kan läsa om deras vittnesmål, ta del av deras tro och exempel och de ber för oss.

Och när vi tar emot nattvarden tar vi faktiskt emot något som vi kan se. Jesus Kristus finns närvarande i brödet och vinet, han är den som är värd för måltiden och som bjuder in oss till den. Vi får ta emot detta i tro och genom tron kan vi liksom se den Osynlige.